

Dagopening 18 mei 2020

Valt het jou ook op dat mensen op straat vriendelijker zijn dan een paar maanden geleden? Misschien verbeeld ik het me. Ik fiets nog elke werkdag van huis naar school en terug. Bijna iedereen die ik tegenkom, groet mij vriendelijk. Of zou dat komen doordat ik dat zelf doe? Daar lijkt het op als je het volgende verhaal leest:

Glimlach op het smalle pad

Jaren geleden bracht ik een bezoek aan mijn zus. We maakten een wandeling over het smalle pad langs de oceaan. Het pad was zo smal dat er amper twee mensen naast elkaar konden lopen. Iedere keer als iemand ons van de andere kant tegemoet kwam, moesten we achter elkaar gaan lopen. Mijn zus ging in de meeste gevallen achter mij lopen. Toen we aan het einde van het pad kwamen, zei mijn zus: 'Wat deed jij toch iedere keer als er mensen van de andere kant kwamen?' Ik zei: 'Niets, hoezo?'

Zij zei: 'Ik heb dit pad ontelbare keren gelopen. Normaal gesproken lopen mensen die van de andere kant komen gewoon door zonder iets te zeggen en meestal zelfs zonder oogcontact. Maar vandaag glimlachte iedereen tegen me.'

Ik had niets anders gedaan dan glimlachen tegen de mensen die ons tegemoet kwamen. Zij glimlachten terug en gaven de glimlach door.

Je kunt zeggen dat vriendelijkheid een karaktertrek is, die je meegekregen hebt of niet. Daar denken de schrijvers van een brief (aan de mensen in de stad Filippi) in het Nieuwe Testament anders over. Zij maken er een opdracht van: Laat iedereen u kennen als vriendelijke mensen. De Heer is nabij. Wees over niets bezorgd, maar vraag God wat u nodig hebt en dank Hem in al uw gebeden. Dan zal de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, uw hart en gedachten in Christus Jezus bewaren.

Een opdracht dus. Misschien niet eens zo'n moeilijke opdracht, als je beseft, zoals in het verhaal hierboven, dat een glimlach een glimlach oproept.

Je zou bij jezelf eens na kunnen gaan, hoe vriendelijke jij overkomt.

Meneer de Vos